



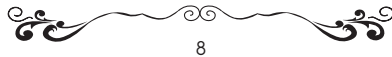
## บทนำ

สายลมในวันที่ท้องฟ้าสว่างร่างเมฆแม้จะพัดแรง แต่พอระผ่านผิวน้ำก็หอบเอาไอเย็นโชนขึ้นมาพอให้ชื่นใจได้บ้าง ท้องน้ำที่ไหวระริกด้วยแรงลมถูกระทบด้วยแสงตะวันที่เปล่งรัศมีจากฟากฟ้าสะท้อนเกิดเป็นประกายแวววาวระยิบระยับราวดวงดาวที่แข่งขันกันพรราวแสงในยามค่ำคืน กอบัวและกอปาปิรุสที่แทรกตัวชูช่ออยู่ริมสองฝั่งลำน้ำไนล์เอียงลู่ตามแรงลม นกน้ำบางตัวกระพือปีกโฉบบินกระแทกกิ่งใบเมื่อขบวนเรือพายผ่าน

เหนือลำน้ำอันกว้างใหญ่ที่หล่อเลี้ยงให้ชีวิตแก่ผืนดินจนอุดม มีดอกบัวดอกหนึ่งขาดจากก้านลอยมาตามสายน้ำ กระแทบระลอกคลื่นจากการพายเรือเอียงวูบจนบางส่วนจมลงไปใผืนน้ำ มือเล็กบางข้างหนึ่งยื่นออกไปช้อนขึ้นมาก่อนที่มันจะลอยห่างออกไปได้ทันท่วงที แต่เจ้าของร่างก็เกือบตกลงไปเพราะเหยียดร่างออกไปเกือบสุดตัว ตีว่าอ้อมแขนหนึ่งยื่นมาโอบกระหวัดรวบเอาไว้ได้ทันท่วงที

"เนฟธาทีมิรา!"

"เสด็จแม่...ดอกบัวเพคะ" เด็กสาวที่กำลังอยู่ในวัยแรกแย้มหันไป



ส่งยิ้มสดใสให้เจ้าของอ้อมกอดที่นุ่มนวล สองมือยกดอกบัวงามที่  
ประดับประดาอยู่ขึ้นชูอวด ดวงตากลมโตที่หาล้อมกรอบสีเขียวและ  
ลากเป็นเส้นยาววัดที่ทางตาส่งให้ใบหน้าเล็กเรียวยิ้มเพรางามคม  
มองสบสายตาเอ็นดูประอาจากผู้เป็นมารดา

"แต่เจ้าเกือบจะพลาดตกลงไป" พระชายาคุอุคเธ็ดพระธิดา แต่  
ดูเหมือนเจ้าหญิงเนพธำมิตราจะไม่อ่อนน้อม ดวงหน้ายิ้มละไมยังคง  
สดใสเช่นเดียวกับดวงตาที่ทอประกายพราวระยับให้ผู้เป็นมารดา

"แต่ลูกก็ไม่ได้ตกลงไปนี่เพคะ"

"เก็บดอกบัวหรือเนพธำมิตรา ไหนขอให้พอดูบ้างสิ" น้ำเสียง  
ทรงพลังของบุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งดินแดนเหนือลุ่มน้ำไนล์เรียก เจ้าหญิง  
เนพธำมิตราขยับตัวไวจนชายกระโปรงบางไหวห่างจากพระชายาคุอุค  
เพื่อตรงเข้าไปหา แหงนเงยใบหน้ายิ้มเพราที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผม  
ยาวหยักคกสีน้ำตาลเข้มส่งยิ้มกระจ่าง ดวงตาสีอำพันเป็นประกายสดใส

"เสด็จพ่อ ดอกบัวงามไหมเพคะ"

มือใหญ่ที่แม่จะมีร่องรอยของกาลเวลาประทับอยู่เป็นริ้วและ  
เหยียดออกไปข้างแต่ยังคงแข็งแรงยื่นออกมาจับพระธิดาไปซอมนั่งบนตัก  
ร่างเล็กออรชรเกือบจะอิงอกกว้างในขณะที่ดวงหน้าสดใสของเจ้าหญิง  
เนพธำมิตราแทบจะได้ระดับเสมอใบหน้าของผู้เป็นบิดาด้วยวัยที่เจริญ  
มากขึ้นทุกที

"เจ้าสิ...เนพธำมิตรา ที่งามยิ่งกว่าบัวนี่" น้ำเสียงของฟาโรห์เบปี  
นุ่มนวล สายลมเย็นเหนือลำน้ำไนล์พัดบอยผมของพระธิดาให้ปลิว  
ตามจนระแวงออก จนต้องหันไปหาพระชายาพร้อมกับยื่นมือไปรอรับ  
แถบผ้าผืนยาวปักลวดลายดอกบัวมาจัดการคาดผ่านหน้าผากของ  
เจ้าหญิงเนพธำมิตรา แล้วผูกเป็นเงื่อนไว้ด้านหลัง

"ขอบพระทัยเพคะ เสด็จพ่อ...ลูกอยากได้ดอกบัวสีนี้ไปไว้ที่สระ  
ในตำหนักได้ไหมเพคะ" เจ้าหญิงเนพธำมิตราเอียงคอหน่อยๆ ซ้อนตา



ส่งเสียงอ้อนวอนขอ

"ลูกสาวตัวน้อยของเราอยากได้สระบัวเสียแล้วกระมัง คุณิฉ" ฟาโรห์เปปีหัวเราะขณะหันไปมองพระชายาที่ยังคงดงามและอ่อนวัยของพระองค์

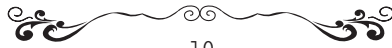
ดวงตาของผู้ยิ่งใหญ่เหนือดินแดนอันอุดมแห่งลุ่มน้ำไนล์ ทอประกายอ่อนโยนด้วยความรักเมื่อมีพระนางในคลองจักขุ นางผู้มีโครงหน้าดงามและสีผิวขาวเนียนละเอียดพิศชาวอียิปต์ซึ่งเผยแพร่เชื้อสายต่างชาติ ซึ่งเมื่อผสมสายเลือดเข้มข้นของพระองค์ ก็กลายเป็นต้นแบบที่สมบูรณ์ยิ่งสำหรับลูกสาวตัวน้อยที่ทั่วแผ่นดินต่างโจษจันว่าฟาโรห์เปปีเ็นดูยิ่งกว่าพระโอรสหรือพระธิดาในพระมเหสีพระชายาหรือแม้แต่พระสนมองค์ใดๆ

"พระองค์น่าจะเ็ดเนฟธาร์ทมิราบ้าง เมื่อกี้ก็เกือบพลาดตกลงไปในน้ำ" พระชายาคูฉิฉอดไม่ได้ที่จะทักท้วงให้ผู้เป็นบิดาทำหน้าที่ตักเตือน

"เกือบได้ว่ายน้ำแล้วหรือเนฟธาร์ทมิรา" ฟาโรห์เปปีเ้าพระธิดาที่ส่งยิ้มพยักหน้ารับ ไม่มีที่ท่าจะเพิ่มความเข้มงวดใดๆ อากัปกิริยาและความเอาใจใส่ที่มีแต่จะตามใจเนฟธาร์ทมิราเสมอของพระสวามี ทำให้พระชายาคูฉิฉออ่อนใจไม่น้อย

"ฝ่าบาท...อย่าทรงตามใจเนฟธาร์ทมิรานักเลยเพคะ วันก่อนก็ลื้ไปตามไปดูพวกทาสตัดกอปาปิรุสเ้าไปทำกระดาดษจนติดอกติดใจ จะลงมือปลุกปาปิรุสและทำกระดาดษเองบ้างให้ได้จนรุ่นกันไปทั้งตำหนักครั้งหนึ่ง ทรงจำได้ไหมเพคะ" พระชายาคูฉิฉอเ้าความ

"ที่...ที่..." เสียงหัวเราะในลำคอตั้งขึ้นจากฟาโรห์เปปีที่กำลังย่อนคิดถึงเหตุการณ์ในวันที่โบหน้าพริ้มเพราและผิวบางละเอียดของพระธิดาถูกโบปาปิรุสสะกิดจนเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตรุ่นไปทั้งวังนางกำนัลที่เลี้ยงต้องโทษโบย แต่เจ้าหญิงพระองค์น้อยที่เป็นสาเหตุกลับพาหนีจนเ็ดอตร้อนไปหมด



...เนฟธาร์ทมิรา...แม่ชุกชนแต่นางมีน้ำใจ

"เหนือลุ่มน้ำไนล์อันอุดมเจ้าก็รู้ว่าไม่มีสิ่งใดงามเกินดอกบัว  
การที่เราจะนำความงามเหล่านั้นไปไว้ใกล้ลูกสาวที่รัก ไม่สมควรหรือ  
หรือคู่อิด" ถ้อยคำให้ท้ายของพระสวามีทำให้พระชายาคู่อิดแทบจะ  
ถอนหายใจนึก หนักอกที่จะต้องคอยดูแลพระธิดาชุกชนซึ่งมีผู้ยิ่งใหญ่  
ที่สุดในแผ่นดินให้ท้าย

"ทรงตามใจเนฟธาร์ทมิราเสมอจนลูกเอาแต่ใจรู้ใหม่เพคะ"

"เนฟธาร์ทมิราเป็นลูกสาวผู้งดงามและชาญฉลาดต่างหาก แม้แต่  
อิมโฮเทป หัวหน้านักบวชชั้นสูงซึ่งดำรงตำแหน่งวิเชียร์แห่งเรายังเอ็นดู  
นางยิ่งกว่าผู้ใด...เจ้าก็รู้" ฟาโรห์เปปิมองทับทรวงรูปดวงตาข้างซ้าย ซึ่ง  
เจ้าหญิงเนฟธาร์ทมิราสวมอยู่ด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจ ...ดวงตาแห่งเทพอธ...

"เจ้าจะต้องได้เป็นราชินี...เนฟธาร์ทมิรา ผู้ใดสืบนามแห่งฮอรัส  
เหนือบัลลังก์และครอบครองดวงตาแห่งสุริยเทพต่อจากเรา...ฟาโรห์เปปิ  
ผู้นั้นจะต้องอภิเษกธิดาของเรา...เนฟธาร์ทมิรา นางผู้ครอบครอง  
ดวงเนตรแห่งเทพอธเป็นราชินี" ประกาศิตแห่งฟาโรห์ดังกังวาน

อัณมณีประดับตรงกึ่งกลางในตำแหน่งของดวงตาบนทับทรวง  
ของเจ้าหญิงเนฟธาร์ทมิราดูคล้ายจะทอประกายสะท้อนแสงตะวัน  
ขานรับโองการเช่นเดียวกับที่ทับทรวงรูปดวงตาแห่งสุริยเทพซึ่ง  
ฟาโรห์เปปิสวมอยู่นั้นก็เปล่งประกายเรืองรอง

"ขอบพระทัยเพคะ" แววตาของพระชายาคู่อิดอ่อนแสงละมุน  
มองสวามีด้วยความซาบซึ้ง ความรักและพระเมตตาแห่งพระสวามีมี  
ความหมายกับพระนาง...เจ้าหญิงจากแดนไกล

ในวันที่ยังต้องถวายเป็นบาทบริจาริกาแห่งฟาโรห์ผู้ยิ่งใหญ่  
เหนืออาณาจักรแห่งสองแผ่นดิน\* เจ้าหญิงจากแดนไกลอย่างพระนาง

\* Pharaoh, Lord of two lands คำเปรียบเปรยที่หมายถึงการปกครองของฟาโรห์เหนืออียิปต์บนและ  
อียิปต์ล่าง



เคยคิดว่าเกียรติและศักดิ์ศรีคงถึงคราวสูญสิ้น ต้องมีชีวิตอยู่ในฐานะที่ไม่ต่างจากทาสทางการเมือง แต่แล้วความรักจากพระองค์...ฟาโรห์เบปยีที่ไม่เพียงมอบให้พระนางเท่านั้น ยังแผ่ไปยังจิตทำให้พระชายาคูอิกรู้ว่าคุณค่าใดๆ ในตัวตนเทียบไม่ได้เลยกับการได้เป็นที่รักยิ่งแห่งมหาบุรุษแห่งไอยคุปต์ผู้นี้

ไม่ต้องมีตำแหน่งเป็นมเหสี...ขอแค่นี้ แค่นี้ได้เป็นพระชายาที่พระองค์จะโปรดให้อยู่ข้างกายเสมอก็พอ

"ผู้สืบทอดดวงตาแห่งสุริยเทพ...เสด็จพ้อหมายถึงเจ้าฟีนาคเคอราหรือเพคะ" เจ้าหญิงน้อยที่ดูเหมือนจะยังไม่เข้าใจอะไรมากนักทวงถามบิดา ดวงตาของฟาโรห์เบปยีหม่นแสงชั่วคราว ความในใจบางอย่างทำให้พระองค์พ่อนลมหายใจออกมาในยามที่ยกมือหนาลูบเรือนผมของพระธิดาอย่างอ่อนโยน

"หากข้าให้เจ้าเป็นราชินีแห่งนาฟเคอราจะดีไหมเนเนเฟอร์เนฟธาร์ทมิรา" ฟาโรห์เบปยีถามกลับมา

"แล้วลูกต้องทิ้งเมืองหลวง...เมนเนเฟอร์\* ไปอยู่ตาซีมา\* \* กับเจ้าฟีนาคเคอราหรือไม่ ลูกไม่ยอมไป" ท้ายน้ำเสียงของเนฟธาร์ทมิรามีแววกังวล ดวงตาหม่นแสงเมื่อคิดว่าจะต้องพรากจากสถานที่ที่คุ้นเคย

"เมนเนเฟอร์คือเมืองหลวงของอียิปต์ ฟาโรห์และราชินีจะไม่ละทิ้งเมืองหลวงหรือลูกรัก"

"เจ้าฟีนาคเคอราจะได้เป็นฟาโรห์ใช่ไหมเพคะ"

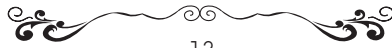
"และเจ้าก็จะได้เป็นราชินีแห่งบัลลังก์ไอยคุปต์ รับผิดชอบเฮเมตเนซุเวเรต\* \*\* ของฟาโรห์" ฟาโรห์เบปยีรับสั่ง

...มีอามอบตำแหน่งนี้ให้พระชายาคูอิกได้ด้วยเงื่อนไขแห่งเชื้อชาติและสายโลหิต...แต่จะซัดเซยให้ผ่านพระธิดา...

\* ชื่ออียิปต์ของเมืองเมมฟิส

\*\* อียิปต์บน

\*\*\* Hemet nesu weret ตำแหน่งมเหสีเอกของฟาโรห์



พระชายาคูอุคสบสายตาแห่งรักของพระสวามี ซาบซึ่งกับ  
น้ำพระทัยที่ได้รับ มือหนาข้างหนึ่งละจากพระธิดามาโอบประคอง  
ดวงหน้าของพระชายาที่แยมยิ้มมองสบด้วยสายตาอ่อนหวาน

เจ้าหญิงเนฟธาร์ทมิธากัมลงมองดวงตาแห่งเทพธิดาที่สวม  
ติดคอด้วยความภาคภูมิใจ เจ้าหญิงน้อยที่ในวันหน้าจะได้เป็น  
นางพญาแห่งไอยคุปต์อ่อนตึงสาเกนกว่าจะเข้าใจ อนาคตยิ่งใหญ่...  
อาจจำต้องอยู่โดยปราศจากความรัก และด้วยหน้าที่ซัดตียะ นางต้อง  
ดำรงสายโลหิตบริสุทธิ์แห่งรา-ฮอรัคห์ดีให้ยิ่งยงมั่นคงเหนือบัลลังก์  
ที่ปกครองดินแดนแห่งลุ่มน้ำไนล์มาหลายชั่วอายุคน

"ถึงแล้วเพคะ...วิหารมัลคัทธา" ทิวทัศน์สองข้างทางที่เปลี่ยนไป  
ได้รับเสียงตื่นเต้นจากเจ้าหญิงพระองค์น้อย มือเล็กๆ ชี้ชวนไปที่  
ริมฝั่งลำน้ำไนล์ที่ซึ่งในเวลานี้กำลังมีการก่อสร้างวิหาร และดูเหมือน  
จะใกล้เสร็จสมบูรณ์ในไม่ช้า

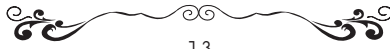
เจ้าหญิงพระองค์น้อยสาวพระบาทขึ้นจากเรือนำพระบิดาและ  
พระมารดา รอยยิ้มสดใสและสีพระพักตร์อ่อนละมุนที่ไพร่ฟ้าชื่นชม  
แยมยิ้มตาม อากการก้าวเดินไวจนเกือบสะดุดทำให้ฟาโรห์เบบิริบส่งมือ  
ไปรั้งเอาไว้

"จะคารวะทวยเทพตั้งแต่ตรงนี้เลยหรือเนฟธาร์ทมิธากัม"

"การวะเสมอด้วยความนอบน้อมภักดีเพคะ" เนฟธาร์ทมิธากัมส่งเสียง  
สดใสตอบพระบิดา

ฟาโรห์เบบิริบอ้อมพระธิดาแนบอกแล้วออกเดิน มี  
พระชายาคูอุคโคโดยเสด็จเบื้องหลัง ครอบครัวยิ้มๆ แต่ทรงศักดิ์และ  
อำนาจยิ่งเหนือลุ่มน้ำไนล์ก้าวเคียงกันไป มุ่งสู่มหาวิหารด้วยย่างก้าว  
ที่มั่นคง

"น้อมรับเสด็จองค์ฟาโรห์ พระชายา และเจ้าหญิงพระเจ้าคะ"  
ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งก้าวเข้ามาโค้งศีรษะต่ำแก่ทวารราชาเหนือแผ่นดิน



ไอยคุปต์

"อาห์โมส การก่อสร้างเป็นอย่างไรบ้าง"

"ก้าวหน้าไปได้มากแล้วพระเจ้าค่ะ" อาห์โมสกราบทูลในขณะที่เดินตามฟาโรห์เปปีที่มีเจ้าหญิงเนฟธาทีมิราในอ้อมแขน ใบหน้าพริ้มเพราของเจ้าหญิงน้อยแย้มยิ้มให้กับปสกนิกรที่มารอชมพระบารมีของบิดาคูสุดใส่

"ทรงน่ารักสมแล้วที่จะเป็นที่โปรดปรานแห่งรา-ฮอรัคห์ดี เจ้าหญิงเนฟธาทีมิรา...เจ้าหญิงผู้ดำรงจริยวัตรตั้งประสงค์แห่งรา-ฮอรัคห์ดี" เสียงของไพร่ฟ้าที่แม่จะอ้ออิงไปบ้าง แต่ก็ยังพอจะจับความได้ว่าพวกเขาชื่นชมเจ้าหญิงพระองค์น้อย

เจ้าหญิงแห่งฟาโรห์ยิ้มร่าเริง โบกมือน้อยๆ ให้กับผู้คนในอ้อมกอดของบิดา ก่อนจะหันไปมองวิหารที่ในเวลานี้มีช่างบางส่วนกำลังวาดรูปและจารึกเรื่องราวตามบัญชาของฟาโรห์เปปี

"เนฟธาทีมิรา" เจ้าหญิงพระองค์น้อยเอ่ยนามตัวเองตามที่อ่านจากผนังบริเวณหนึ่ง ฟาโรห์เปปีมองพระธิดาด้วยความภาคภูมิใจ

"ใช่แล้วลูก เนฟธาทีมิรา...ชื่อของเจ้า วิหารบวงสรวงเทพเจ้าและเตรียมการสู่ภพหน้าสำหรับแม่ของเจ้า และเจ้า...ลูกสาวที่รักของพ่อ"

พระชายาคูอิคก้าวมายืนเคียง พ่อแม่ลูกหันไปส่งยิ้มให้กันอย่างมีความสุข แต่แล้วก็เหมือนมีมือของมัจจุราชกระชากความสุขให้หลุดลอยเมื่อเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของฟาโรห์เปปีดังขึ้น

"อ้าก!" สีหน้าของฟาโรห์เปปีบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด ด้วยลูกธนูจากทิศที่มองไม่เห็นพุ่งตรงเข้าไปปักที่หัวใจอย่างจัง

"เสด็จพ่อ!" เจ้าหญิงเนฟธาทีมิราผวาเรียกบิดาตื่นตระหนก ความสับสนอลหม่านเกิดขึ้นรอบตัว ทหารและองครักษ์ปราดเข้ามาแต่ดูเหมือนจะช้าเกินไป

"เนฟธาทีมิรา!" พี่วว เสียงเรียกและแรงผลักดันมาก่อนที่ลูกธนู

มนตราปาปรัส

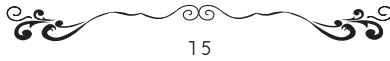


14

จะแหวกอากาศเฉียดแก้มบางจนได้เลือด พอหันไปมองก็เห็นว่ามัน  
ปักแน่นอยู่ในร่างของมารดา ดวงตาของเจ้าหญิงเนพธำที่มิราเบิกกว้าง  
ร้องเรียกมารดาสุดเสียงอย่างตกใจ

"เสด็จแม่!"





## บทที่ ๑

"เสด็จพ่อ! เสด็จแม่!" เสียงเรียกอย่างตื่นตระหนกก่อนที่ร่างบางจะผวาตื่น หัวใจยังเต้นเร่าราวกับทุกอย่างเกิดขึ้นจริงตรงหน้า ความสงบและความมืดช่วยเตือนให้รู้ว่าทุกอย่างเป็นเพียงความฝัน

เสียงถอนหายใจผ่านออกมา แว่ตาบ่นไบนหน้าเรียวในความมืด หม่นแสง สองมือยกลูบไบนหน้าตัวเองแล้วเลื่อนไปใกล้สันคาง ใกล้กกหู ความรู้สึกร้อนวาบราวกับจะติดปลายนิ้ว ทั้งๆ ที่บริเวณนั้นเรียบเนียนไร้ริ้วรอยแม้เท่าแมวซ่อน ประตูห้องถูกเปิด ร่างท้วมสองร่างก้าวเข้ามาโดยไม่เปิดไฟ แต่กระนั้นผู้เป็นเจ้าของห้องก็ยังคงคิดว่าเห็นความห่วงใยบนไบนหน้าของทั้งสองได้อย่างชัดเจน

"เนฟธาร์ทมิรา...ฝันร้ายอีกแล้วหรือลูก" เสียงอ่อนโยนของหญิงสูงวัยเรียก มือยื่นไปไขว่คว้าร่างของหญิงสาวที่เรียกว่าเนฟธาร์ทมิรา เข้ามาโอบกอดปลอบขวัญ เนฟธาร์ทมิราซบไบนหน้าลงไบนบ่าของท่าน กระซิบตอบแผ่วเบา

"ค่ะ...ฝันร้ายอีกแล้ว"

"นอนต่อไหว่ไหมลูก" ชายสูงวัยอีกคนหนึ่งถาม



"พ่อกับแม่ทำอะไรอยู่คะ ทำงาน? ตกใจเสียงหนูหรือเปล่า" มือของผู้ที่ถูกเรียกว่าพ่อลูบลงมาบนเรือนผม สายตามองสบคู่ชีวิต

"กำลังอ่านปาปิรุส ถ้าไม่ยอกนอนต่ออีกแล้วจะไปอ่านด้วยกันไหม น่าจะเป็นของยุคราชอาณาจักรเก่า พ่อกำลังหนักใจเสีย" คนพูดแสสร้งทำน้ำเสียงหนักใจ แต่คนฟังรู้ว่าท่านแค่อยากชวนให้เลิกสนใจความฝัน

"น่าจะดีกว่าฝันนอนทั้งๆ ที่หลับไม่ลงละคะ" เนฟธาร์ทมิรา รับคำชวนด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ เลิกผ้าห่มคลุมออก ขยับตัววัดขาลงจากเตียง แล้วทั้งสามคนก็ก้าวออกไปจากห้องพักส่วนตัวของหญิงสาวพร้อมๆ กัน

เนฟธาร์ทมิราก้าวเท้าผ่านประตูเข้าไปในห้องทำงานที่อัดแน่นไปด้วยเอกสารและข้าวของมากมาย ซึ่งเกือบทั้งหมดไม่ใช่เรื่องราวหรือสิ่งของในยุคปัจจุบัน ดร. เคซีย์เดินตรงไปที่โต๊ะทำงานตัวเครื่องที่แม่จะใหญ่กินพื้นที่เกือบหนึ่งในสามของห้องแต่กลับวางสิ่งของน้อยชิ้นจนดูโล่ง และนั่นก็คือแผ่นปาปิรุสโบราณที่เว้าแหว่งไปตามกาลเวลา จนอ่านลำบากอยู่สักหน่อย

"เมอเรนเรือกแล้วหรือคะ" เนฟธาร์ทมิรามองปราดเดียวเท่านั้นก็เอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย แกวตาคายแววชิงชิงวูบหนึ่งแล้วจางหายไปรื่องรอย

"อยากลองอ่านไหมจ๊ะ" ดร. เพทรีตะเตะมือไปบนไหล่ของลูกสาวก่อนจะแยกไปที่โต๊ะทำงานของท่านที่เปิดบันทึกบางอย่างค้างอยู่ในขณะที่ ดร. เคซีย์หยิบผ้ากรองอากาศมาคาดปิดใบหน้า แล้วขยับแว่นตาก้มลงมองปาปิรุสเว้าแหว่งนั้น

"ปาปิรุส เมตจูเนทเจอร์...เฮียโรกลิฟิกผสมอีกแล้วหรือคะ"...ถ้อยคำแห่งเทพเจ้า... เนฟธาร์ทมิราเอ่ยชื่อเรียกดั้งเดิมของภาษา